

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Χ. ΣΟΥΡΗ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΜΟΥ

Η

ΣΥΛΛΟΓΗ

ΕΥΤΡΑΠΕΛΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ

ΕΠΛΑΙΝΕΘΕΙΣΑ ΕΝ ΤΩ ΕΦΕΤΕΙΝΩ ΒΟΥΤΣΙ-
ΝΑΙΩ ΠΟΙΗΤΙΚΩ ΑΓΩΝΙ.

Βιβλ. Νο. 42103

ΕΝ ΑΘΗΝΑΪΣ

ΤΥΠΟΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

—
1876

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ

ΤΩ ΑΓΑΠΗΤΩ ΜΟΙ ΦΙΛΩ

ΚΥΡΙΩ: ΑΝΤ. ΒΑΡΒΕΡΗ

ΩΣ ΕΛΑΧΙΣΤΟΝ

ΒΕΛΙΚΡΙΝΟΥΣ ΦΙΛΙΑΣ ΚΑΙ ΕΞΑΙΡΕΤΟΥ ΥΠΟΛΗΨΟΣ

ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ

ΠΑΤΡΙΔΑ. ΕΡΩΤΑΣ. ΚΡΑΣΙ.

Ὅποιος θέλει πικρὰ ἄς στενάζῃ,
Καὶ ἄς κλαῖν' οἱ τρελλοὶ ποιηταί . . .
Ἐγὼ πάντα γελῶ, καὶ ποτέ
Στὴν καρδιά μου δὲν βάζω μαράζι.

Ἡ δική μου ἡ λύρα δὲν φάλλει
Πάθη, πόνους, πικροὺς στεναγμούς,
Ἄχ καὶ βᾶχ καὶ ἀγάπης καύμους,
Κι' ὅσα ψέμματα λένε οἱ ἄλλοι.

Δὲν στενάζω στοὺς τάφους ἀπάνω,
Οὔτε φάλλω ποτὲ τῆς ἰταῖς,
Τὰ σκοτάδια, τῆς μαύραις νυχταῖς,
Κι' οὔτε θέλω ποτὲ ν' ἀποθάνω.

Ἐγὼ δίνω εἰς ὅλους ἐλπίδα,
Καὶ τραγούδια χαρᾶς τραγουδῶ,
Καὶ στὸν πόλεμο μέσα πηδῶ
Γιὰ τὴ φίλη γλυκειά μου πατρίδα.

Ἄμα ἔλθῃ καιρὸς, δίχως φόβο
Τὸ σπαθὶ τῆς στῆ μέσῃ κρεμῶ,
Καὶ μὲ θάρρος πολὺ πολεμῶ,
Καὶ τοὺς Τούρκους σὰν στάχια τοὺς κόβω!

Εἰς τὰ ξένα δὲν κάνω ταξειδί,
Καὶ ἂν πλοῦτο μοῦ δίνουν πολὺ . . .
Στὴν πατρίδα νὰ ζῶ τὴν καλὴν,
Καὶ μὲ φθάνει ψωμί καὶ κρεμμύδι.

Γιὰ τῆς δόξαις πεντάρα δὲν δίνω,
Κι' οὔτε πλοῦτῃ μεγάλα ζητῶ,
Μόνον ὅσο μοῦ εἶν' ἀρκετὸ
Γιὰ νὰ τρώγω καλὰ καὶ νὰ πίνω.

Ὅποιος δόξαις καὶ πλοῦτῃ χυρεύει
Κάνει τρύπα βαθυὰ στὸ νερό,
Καὶ μὲ λύπαις περνᾷ τὸν καιρὸ,
Καὶ τὸν νοῦ του χαλᾷ καὶ παιδεύει.

Δὲν ζητῶ, καθὼς ἄλλοι, νὰ γίνω
Καὶ ἐγὼ ὑπουργὸς, βουλευτῆς . . .
Τῆς βαρέλας τρανὸς ποιητῆς
Θέλω μόνον γιὰ πάντα νὰ μείνω.

Ἡ βαρέλα χαρίζει τὸν πλοῦτο
Καὶ τιμαῖς, μεγαλεῖα πολλὰ,
Εὐτυχίαις καὶ ἄλλα καλὰ,
Ὅπου εἶναι στὸν κόσμον ἐτοῦτό,

Μὰ τί ὄμορφος ποῦναι κι' ὁ ἔρωσ !
Ὅχι ὄμως κλαψάρης, κακὸς,
Λυπημένος πολὺ, φθισικὸς,
Καὶ χλωμὸς καὶ ἀδύνατος γέρος.

Θέλω νᾶναι τρελλὸ παλληκᾶρι
Μὲ τραγούδια, χαραῖς, χωρατὰ,
Καὶ μὲ γέλοια, πολλὰ νὰ πετᾶ
Στῆς καρδιαῖς τὸ γλυκό του δοξᾶρι.

Εἰς τὸν κόσμον ἐτοῦτο πατρίδα,
Γλυκὸς ἔρωσ κι' ἀφράτο κρασί
Εἶναι μόνη ζωὴ μου χρυσή,
Εἶναι μόνη γλυκειά μου φροντίδα.

Μ' αὐτὰ μόνον ξυπνῶ καὶ κοιμοῦμαι,
Καὶ μ' αὐτὰ τὴν ζωὴ μου περνῶ,
Κι' οὔτε κλαίω ποτὲ καὶ πονῶ,
Καὶ ποτέ μου κακὸ δὲν θυμοῦμαι.

Καὶ ἂν κλαίω καὶ νύκτα κι' ἡμέρα,
Θὰ ἔμπορέσω νὰ φύγω μ' αὐτὸ
Ὅ,τι μούχει ἢ μοῖρα γραφτὸ
Νὰ περάσω στοῦ κόσμου τῆ σφαῖρα ;

Μὲ τὸ ἄχ καὶ τὸ βᾶχ δὲν ἀλλάζει
Οὔτε ὥρα ὁ κόσμος αὐτὸς,
Κι' εἶναι ἕνας μεγάλος κουτὸς
Ὅποιοι κλαίει καὶ πάντα στενάζει.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ.

Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁποῦ 'μιλεῖ
Μ' ὑπερηφάνεια πολλή
Σὰν νὰ ἦναι στρατηγός; ..
"Α! γι' αὐτὸν μὴν ἐρωτᾶτε . .
Τοῦτος εἶναι Ὑπουργός.
"Αχ! νὰ ἤμουνα κι' ἐγὼ
Σὰν αὐτὸν τὸν Ὑπουργό!

Καμαρωμένος περπατεῖ
Ὡσὰν τῶν Τούρκων τὸν Κατῆ,
Καὶ τὴν πίπα του βαστᾶ . . .
Ἐκατὸ πηγαίνουν πίσω
Κι' ἄλλοι τόσοι ἐμπροστά!
"Αχ! νὰ ἤμουνα κι' ἐγὼ
Σὰν αὐτὸν τὸν Ὑπουργό!

Καὶ ὁ καθεὶς τὸν χαιρετᾶ,
Καὶ μία χάρι τοῦ ζητᾶ,
Καὶ τοῦ ὀμιλεῖ σὶ αὐτί,
Κι' αὐτὸς λέγει στὸν καθένα
Πῶς θὰ κάμ' ὅ,τι ζητεῖ.
"Αχ! νὰ ἤμουνα κι' ἐγὼ
Σὰν αὐτὸν τὸν Ὑπουργό!

Ὅλα τὰ κάμνει δυνατὰ,
 Εἰς ὄλους λέγει χωρατὰ
 Κι' ὅ,τι ἄλλο εἰμπορεῖ,
 Καὶ μὲ δύω λόγια μόνον
 Ὅλους τοὺς παρηγορεῖ.
 Ἄχ! νὰ ἤμouνα κ' ἐγὼ
 Σὰν αὐτὸν τὸν Ὑπουργό!

Ἔχει τοῦ κόσμου τὰ καλὰ,
 Τρώγει καὶ πίνει καὶ γελά,
 Καὶ φορεῖ χρυσοὺς σταυροὺς,
 Καὶ καμαρωμένος τρέχει
 Στοὺς βασιλικούς χοροὺς.
 Ἄχ! νὰ ἤμouνα κι' ἐγὼ
 Σὰν αὐτὸν τὸν Ὑπουργό!

Ἐξαπλωμένος στὸ σκαμνὶ
 Τὸ ἓνα πόδι του κουνεῖ,
 Κι' ἄμα κάτω τὸ κτυπᾷ,
 Ὅ καθεὶς ἐμπρός του τρέχει
 Νὰ ἰδῆ τί ἀγαπᾷ.
 Ἄχ! νὰ ἤμouνα κι' ἐγὼ
 Σὰν αὐτὸν τὸν Ὑπουργό!

Ἔχει τὴν πόρτα τ' ἀνοιχτή
 ἢ ὄλοι γίνονται δεκτοὶ
 Στὸ καλὸ τ' ἀρχοντικὸ,
 ἢ ἀπ' ἐκεῖνο ὁποῦ τρώγει

Δίνει σ' όλους μερδικό.
"Αχ! νά ἤμουνα κι' ἐγὼ
Σὰν αὐτὸν τὸν Ὑπουργό!

"Οπου ἔρεθῆ κι' ὅπου σταθῆ
Γιὰ τὴν πατρίδα προσπαθεῖ,
Κι' ἔχει πάντα στὸ μυαλό
Πρωί, βράδυ, μεσημέρι,
Τῆς πατρίδας τὸ καλό.
Τί δὲν θᾶχα καὶ ἐγὼ,
"Αν μ' ἐκάναν Ὑπουργό!

ΕΝΘΥΜΗΣΙΣ.

"Ἦμουν μιὰ φορὰ παιδάκι κι' ἀγαποῦσα τὰ καρύδια,
Τῆς ἀμάδες καὶ τοὺς βώλους,
Ἐπηδοῦσα μὲς ἰστὸ δρόμον, καὶ εἰς ὅλα τὰ παιχνίδια
"Ἦμουν πιὸ τρελλὸς ἀπ' ὅλους.
Κ' ὅποιον ἔβλεπα νὰ κάνῃ στὸ παιχνίδι ζαβολιά,
Τὸν τραβοῦσ' ἀπ' τὰ μαλλιὰ.

"Ἄμα μοῦλεγαν νὰ πάω τὸ πρωὶ εἰς τὸ σχολεῖο,
Εὐθὺς ἀρχίζα τὸν βῆχα,
Καὶ δὲν ἔπιανα ποτέ μου εἰς τὸ χέρι μου βιβλίο
Ἄπ' ἐκεῖνα ὅπου εἶχα.
Μὲ θυμὸ ἔπετοῦσα κάτω τὴν κυρὰ Γραμματικὴ,
Κι' ἔτρεχα ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Κι' ἂν ἐπήγαινα σχολεῖο, ἔκανα κακὸ μεγάλο . . .

Ἐγελοῦσα μοναχός μου,

Ἔδυνα τσιμπιαῖς στὸν ἕνα καὶ ἐθύμωνα τὸν ἄλλο . . .

Κι' ὁ καλὸς ὁ δάσκαλός μου

Γιὰ νὰ κάνη καὶ ἐμένα σὰν τοὺς ἄλλους γνωστικό,

Μ' εἶχε πάντα νηστικό.

Ἀπὸ ὄλους μου τοὺς φίλους σὰ παιχνίδια καὶ σῆς τρέλλαις

Ἦμουν κάλτσα τοῦ διαβόλου,

Καὶ γιὰ λοῦσα, γιὰ τραγούδια, γιὰ χορούς καὶ γιὰ κοππέλαις

Δὲν μὲ ἐμελλε καθόλου.

Εἶχα μόνον μιὰ φροντίδα καὶ ἀγάπη νὰ πετῶ

Τὸν χαρτένιο μ' αἰτό.

Τότε ὅλα τὰ κορίτσια μὲ ἀγάπη μ' ἐφιλοῦσαν

Εἰς τὸ στόμα κάθε ὥρα,

Καὶ σφικτὰ στὴν ἀγκαλιά των σὰν παιδί των μ' ἐκρατοῦσαν

Καὶ μοῦ κάναν τόσα δῶρα.

Μὰ ἐγὼ ὡσὰν παιδάκι δὲν τὰ ἤθελα αὐτά

Τὰ πολλὰ των χωρατά.

Πέταξαν τὰ χρόνια ἄκεινα, πέρασαν τὰ χάρδια ποῦχα

Καὶ ἡ πρώταις μου ἡ τρέλλαις . . .

Τώρα ἔβγαλα μουστάκια, τώρα θέλω καλὰ ροῦχα,

Τραγουδάκια καὶ κοππέλαις.

Τώρα ἄγνώρισα τὰ πάθη, τῆς ἀγάπης τοὺς καῦμούς

Καὶ τοὺς ἀναστεναγμούς.

Τώρα χάρδια και παιχνίδια ή κοππέλαις δέν μου κάνουν,
Τώρα πιά δέν με φιλοῦνε . . .

Τώρα σφάζουν τήν καρδιά μου, μέ θυμώνουνε, μέ σκάνουν,
Και εὐθύς ποῦ μέ ἰδοῦνε

Μου γυρίζουνε τήν πλάτη, τὸ παράθυρο σφαλοῦν,
Και πικρά μέ περγελοῦν.

Τώρα ἔμαθα τὸν κόσμος, τώρα εἶμαι παλληκάρι,
Και ὁ ἔρωτας μέ ψήνει,

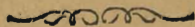
Και μέ τὸ φαρμακερό του και σκληρότατο δοξάρι
Ἑσυχία δέν μ' ἀφίνει.

Τώρα ἔμαθα και ἔξέρω τί φαρμάκι και φωτιά
Ἔχει μιά του σαϊτιά.

Ἄχ! και ν' ἄλλαζε ὁ κόσμος, και παιδὶ νὰ γίνω πάλι
Και νὰ τρέξω στὰ παιχνίδια . . .

Μὰ τί λέγω; . . τούτ' ἡ σφαῖρα δέν θὰ πάρη στράτα ἄλλη,
Θᾶναι πάντα εἰς τὰ ἴδια.

Ἦμωνα τρελλὸ παιδάκι μιά φορά κι' ἓνα καιρό . . .
Δέν θὰ γίνω πιά μωρό.

Ο ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ.

Γιὰ κυττάζεις ἕνα νέο
    Προκομμένο Βουλευτή.
Τὸ χαρτί στὸ χέρι ἔχει
Καὶ εἰς τὸ Ταμεῖον τρέχει,
    Καὶ τὴν πληρωμὴ ζητεῖ.
ᾠ! χαρὰ στὴν ἀρετὴ
Τοῦ χρυσοῦ μας βουλευτῆ!

Στὴ Βουλὴ ἐμπαίνει μέσα
    Μὲ καμάρι καὶ γελᾷ,
Καὶ ἡ ὡμορφὴ του γλῶσσα
Ἄρχινᾷ καὶ λέγει τόσα
    Γιὰ τὸ ἔθνος μας καλά.
ᾠ! χαρὰ στὴν ἀρετὴ
Τοῦ χρυσοῦ μας βουλευτῆ!

Ἔχει γλῶσσα ποῦ δαγκάνει
    Καὶ ματιὰ σὰν ἀστραπὴ,
Καὶ εὐθὺς ὁποῦ ἀρχίσῃ
Μὲ σπουδὴ νὰ ὁμιλήσῃ,
    Γιὰ τὸ ἔθνος θά εἰπῇ.
ᾠ! χαρὰ στὴν ἀρετὴ
Τοῦ χρυσοῦ μας βουλευτῆ!

Εἰς τὸν Ὑπουργὸ πηγαίνει
Καὶ τοῦ λέγει «σοῦ ζητῶ
Νὰ μοῦ δώσης μία θέσι
Ἐποια θέλω καὶ μ' ἀρέσει,
Εἰδ' ἄλλοιῶς σὲ χαιρετῶ.»
ᾠ! χαρὰ στὴν ἀρετὴ
Τοῦ χρυσοῦ μας βουλευτῆ!

Πάει καὶ εἰς τὸ παλάτι,
Ἐχει δόξα καὶ τιμὴ,
Καὶ πολλαῖς γαμπρὸ τὸν θέλουν
Καὶ δὲν παύουν νὰ τοῦ στέλλουν
Προξενεῖαις κάθε στιγμῆ.
ᾠ! χαρὰ στὴν ἀρετὴ
Τοῦ χρυσοῦ μας βουλευτῆ!

Τάχα ἢ στραβὴ μου τύχη
Ἐχει κι' εἰς ἐμὲ γραπτὸ
Βουλευτῆς ποτὲ νὰ γίνω,
Ἢ γιὰ πάντα θεὸ νὰ μείνω
Ποιητῆς χωρὶς λεπτὸ;
ᾠ! χαρὰ στὸν ποιητῆ,
Ἄν τὸν κάμουν βουλευτῆ!

Ο ΚΗΝΥΓΟΣ.

Μιά Μαγιάτικη αὐγή
Ποῦ ἀνθοῦσ' ὄλ' ἡ γῆ,
Μοναχὸς ἐπερπατοῦσα
Μὲ τὸ πρόσωπο θλιμμένο
Σὲ λειβάδι ἀνθισμένο,
Καὶ τὰ χρέη μου μετροῦσα.

Ἐκεῖ ποῦβλεπα στή γῆ
Μὲ μεγάλη συλλογή,
Βλέπω στὸ λειβάδ' ἀπὶ ὄξω
Νέον ὄμορφο στὸ δρόμο,
Κ' ἐβαστοῦσε εἰς τὸν ὄμο
Σάκκο κηρυγιοῦ καὶ τόξο.

Βλέποντας αὐτὸν ἐγὼ
Τὸν ὠραῖο κηρυγὸ,
Καλὴ ὥρα τοῦ φωνάζω...
Μὰ γιὰ 'πὲς μου παλληκάρι,
Τὰ πουλιὰ μὲ τὸ δοξάρι
Τὰ σκοτώνεις; .. σὲ θαυμάζω.

Εἰς τὰ λόγια μου αὐτὰ
Ἔρχεται ἐκεῖ κοντά

Με τὰ ἴματα φλογισμένα,
 Καὶ τὸν σάκκο κάτω ρίχνει
 Καὶ ἀρχίζει νὰ μοῦ δείχνῃ
 Τί πουλιὰ ἔχῃ σκοτωμένα.

Διὲς ἐδῶ, μοῦ λέγει, διὲς,
 Διὲς ἀνθρώπινες καρδιαῖς
 Πόσαις ἔχω πληγωμένα
 Μὲ ἐτοῦτο τὸ δοξάρι . . .
 Εἰς τὸν κόσμον παλληκάρι
 Δὲν εἶν' ἄλλο σὰν κ' ἐμένα.

Μόλις μοῦπε ὄλ' αὐτὰ,
 Σὰν πουλι εὐθὺς πετᾶ,
 Τὸ δοξάρι του ἀρπάζει,
 Καὶ μὲ ὄλα τὰ σωστά του
 Μοῦ πετᾶ μιὰ σαίτιά του,
 Καὶ μές' στὴν καρδιά μὲ σφάζει.

Τότε ἔμαθα κ' ἐγὼ
 Τῶν καρδιῶν τὸν κηρυγὸ,
 Ποῦ νὰ μὴ τὸν εἶχα μάθει! . .
 Κε' ἀπὸ τότε ἐγὼ μόνο
 Ἐξέρω πόσο ἔχω πόνο
 Μέσα στῆς καρδιάς τὰ βάρη.

ΕΡΩΤΑΣ.

Μές' στην καρδιά μου
Τὴν φλογισμένη
Ἔχω ἀγάπη
Καιρὸ πολὺ
Γιὰ μιὰ κοπέλα
Χαριτωμένη
Μελαχρινούλα
Καὶ παχουλῆ.

Ἔχει ἀφράτα
Τὰ μάγουλά της
Σὰν δύο μῆλα
Καὶ δροσερά,
Τὰ χεῖλια μέλι
Καὶ τὰ μαλλιά της
Μακρὰ καὶ μαύρα
Καὶ κατσαρά.

Ἔχει δυὼ ἴματα
Κοῦ εἶναι τρέλλα...
Γλυκά, μεγάλα.
Καὶ καστανά.

Τέτοια ώραία
Γλυκειά κοπέλα
Δὲν ἔχ' ἀκόμη
Ἐρῆ πουθενά.

Μόλις τὴν εἶδα,
Κ' εὐθὺς ἐμπήκε
Μὲς στὴν καρδιά μου
Φωτιά πολλή,
Κι' αὐτὴ δὲν ἔξέρω
Τί μοῦ εὗρηκε,
Καὶ μ' ἀγαπάει
Ὡσάν τρελλή.

Ἄμα τὴν βλέπω,
Ἀλλάζω χρώμα
Καὶ μία λέξι
Δὲν εἰμπορῶ
Σωστὴ νὰ ἱβγάλω
Ἀπὸ τὸ στόμα,
Μὲ πιάνει θέρμη
Καὶ λαχταρῶ.

Τ' ἄσπρο τῆς χέρι
Εὐθὺς ποῦ πιάνω
Τρέμω σὰν ψάρι...
Καὶ σὰν μὲ ἔδῃ

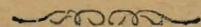
Γλυκά στά 'μάτια,
Τόν νοῦ μου χάνω,
Γίνομ' ἔμπρός της
Μωρὸ παιδί.

Μὰ δὲν εἰξεύρω
Τί μοῦ ζηλεύει
Καὶ μοῦ πετάει
Γλυκειαῖς 'ματιῖς.
Τί λέτε, μήπως
Μὲ κοροϊδεύῃ,
Κι' ὅσα μοῦ κάνει
Εἶνε φευτιαῖς;

Δὲν τὸ πιστεύω,
Γιατί κ' ἐκείνη
Καθὼς μὲ βλέπει
Τραβᾷ πολλά...
Ἀναστενάζει,
Τὸ στόμα κλείνει,
Κι' οὔτε μιλάει,
Οὔτε γελᾷ.

Ὡς τώρα ἴθμον
Σ' ἀπελπισία
Πῶς δὲν θὰ εὔρω
Φίλη καρμιά...

Μὰ δόξα νᾶχη
Ἡ Παναγία,
Ποῦ καὶ γιὰ ᾿μένα
Εὐρέθη μιά.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ.

Ἵ τὸν ὕπνο μου, Ἄργίτισσα,
Σὲ εἶδα καὶ σοῦ ζήτησα
Ἐνα γλυκὸ φίλι.

Μὰ σὺ δὲν μὲ ἐσίμωνες
Κι' ἀπὸ μακρὰ μ' ἐθύμωνες,
Ἄργίτισσα τρελλή.

Ἦρα πολλή μ' ἐλίγωνες,
Καὶ στήν καρδιά μ' ἐπλήγωνες
Μὲ χίλια δυὸ γεινάτια.

Ἦχ! μὰ ἐγὼ δὲν ἤκράτησα,
Κ' ἐμπρὸς σου ἐγονάτισα
Μὲ δαχρυσμένα ᾿μάτια,

Καὶ σ' εἶπα «ἔλα σῶσέ με,
Κ' ἓνα φιλάκι δῶσέ με,
Ἄργίτισσα, γλυκό.

Χάρι μικρὴ σοῦ ζήτησα,
Καὶ τὸ φιλή, Ἄργίτισσα,
Μὴ τὸ θαρρῆς κακό.

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια ἔμεινα,
Κ' ἐξύπνησα κι' ἀπέμεινα
Χωρὶς φιλή στὸ στόμα.

Ἄχ! ἀκριβὰ σὰν χρήματα
Τὰ ἔχεις τὰ φιλήματα
Καὶ σ' ὄνειρο ἀκόμα.

ΤΟ ΥΨΗΛΟ ΚΑΠΠΕΛΟ.

Εἶχα τύχη μιὰ ἡμέρα καὶ ἐκέρδισα στὸ λῶτο
Ἕνα ὑψηλὸ καππέλο μὲ τὸν ἀριθμὸ τὸν πρῶτο.
Μὲ χαραῖς πολλαῖς καὶ γέλοια εἰς τὸ σπητί μου τὸ πῆγα,
Καὶ τὸ ἔκρυψα σὲ μέρος ποῦ νὰ μὴ τὸ βλέπη μυῖγα.

Μὰ μιὰ ὠμορφη ἡμέρα, ἑορτὴ πολὺ μεγάλη,

Τὸ φορῶ εἰς τὸ κεφάλι,

Καὶ πηγαίνω στὸ παλάτι μοναχὸς νὰ περπατήσω,

Μὲ ἐλπίδα τὴν καλὴ μου ἐρωμένη ν' ἀπαιτήσω.

Τότε ὅλοι σὰν μὲ εἶδαν νὰ φορῶ ἕψηλό καππέλο

Εὐθύς ἔτρεξαν ἐμπρὸς μου, καὶ μοῦ ἔλεγαν «τί θέλω».

“Ὅλοι μοῦ ἴδιναν τὸ χέρι, καὶ μοῦ ἔκαναν τὸν φίλο,

Κι' ἀπὸ πίσω μ' ἀκλουθοῦσαν σὰν τὸν πεινασμένο σκύλο,

Καὶ μοῦ ἔκαναν συστάσεις, καὶ μοῦ ἔλεγαν ἐπαίνους

Ἐκτὸς τῶν συνειθισμένους.

Μοῦ ἔλεγ' ἓνας «ἀγαπᾶτε παγωτὸ νὰ σᾶς τρατάρω;»

Ἄλλος πάλι «ἀγαπᾶτε εὐρωπαϊκὸ σιγάρο;»

Κ' ἐγὼ ἔλεγα στὸν ἓνα καὶ στὸν ἄλλο πῶς δὲν θέλω.

“ὦ! τιμὴ, τιμὴ μεγάλη στὸ ἕψηλό μου τὸ καππέλο.

Τοῦ συρμοῦ τὰ κοπελοῦδια, ποῦ μοῦ ἔγυριζαν τὴν πλάτη

Ἄμα μ' ἔβλεπαν ἐμπρὸς των, τότε μοῦ ἔκαναν τὸ μάτι.

Μὲ ἐκύτταζε τὸ ἓνα, μὲ ἐκύτταζε τὸ ἄλλο,

Κ' ἐγὼ ἔκανα εἰς ὅλα τὸν ἰππότη τὸν μεγάλο.

Τότε μ' εὗρισκαν ὠραῖο, καὶ δὲν μοῦ ἔκαναν γεινάτια,

Καὶ ἀκόμη... ὦ! χαρὰ μου!... μὲ ἐκύτταζε στὰ ἄμματα

Καὶ μιὰ ὠμορφη κυρία καὶ μεγάλη μὲ τὸ βέλο...

Ἄχ! καὶ τί, καὶ τί δὲν κάνει ἓνα ὑψηλό καππέλο!

Ἄν κανένα μεταλλεῖο καμμιὰ ἡμέρα κ' ἐγὼ εὐρῶ,
Πόσα λοῦσα θε νὰ κάνω οὐτ' ἐγὼ δὲν τὸ εἰξεύρω.

Πάντα θᾶμαι κορδωμένος, πάντα μόδες θε νὰ θέλω,

Καὶ στὸ σπῆτι μου ἀκόμα θὰ φορῶ ἕψηλό καππέλο.

ΤΟ ΒΕΛΟΝΙ.

Ἔκανε τὸ κέντημά της
Μιὰ κοππέλα παχουλή,
Καὶ ἐγὼ ἐκεῖ κοντά της
Τὴν ἐπείραζα πολὺ.

Τῆς κτυποῦσα εἰς τὴ μύτη
Ἐλαφρόταταις μυτιαῖς,
Λέγοντάς την Ἀφροδίτη
Μὲ γλυκύταταις ἑματιαῖς.

Καὶ ἐκείνη μ' ἐκτυτοῦσε
Σὰν βουβὴ χωρὶς ἑμιλιά,
Καὶ τὸ κέντημα κεντοῦσε
Μὲ χρωματιστὰ μαλλιά.

Μὰ σὰν εἶδε πιά κ' ἐκείνη
Τὰ πολλὰ μου χωρατὰ,
Τὸ ἐργόχειρο ἀφίνει,
Τὸ βελόνι της πετᾷ,

Καὶ μοῦ λέγει μ' ἓνα θάρρος,
Ποῦ δὲν τό 'δα σ' ἄλλη νειά,
«Κύριέ μου, μὴ πρὸς βάρος,
Νὰ μ' ἀδειάσης τὴ γωνιά».

Θές, τῆς λέγω, νὰ σ' ἀφήσω
Νὰ κεντήσης τὰ μαλλιά; ..
"Αφησέ με νὰ φιλήσω
Τοῦ λαιμοῦ σου τὴν ἐλγή.

Φύγε, λέγει, συχαμένε,
'Απ' ἐμπρὸς μου νὰ χαθῆς ..
Δὲν τὸ 'πίστευα, καῦμένε,
Τόσο νὰ ξετσιπωθῆς.

"Αμα εἶδα πῶς δὲν κάνω
Μὲ τὰ λόγια μου δουλειά,
'Απὸ τὸ λαιμὸ τὴν πιάνω
Καὶ τῆς δίνω δυὸ φιλιά.

Τότε καὶ αὐτὴ θυμώνει,
Καὶ στὰ μοῦτρα μὲ κτυπᾷ,
Καὶ ἀρπάζει τὸ βελόνι,
Καὶ στὸ χέρι μὲ τρυπᾷ.

Δὲν μ' ἐτρύπησε στὸ χέρι
Τὸ βελόνι τὸ σκληρό ..
Τὴν καρδιά μου σὰν μαχαῖρι
Σφάζει τόσονε καιρό.

ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΣ.

Τὴν πατρίδα μ' ἀγαπῶ,
Τοὺς τυράννους τῆς κτυπῶ,
Κι' ἂν κανένας τὴν προσβάλλῃ,
Εἶμαι Ἕλληνας θὰ ἴπῶ
Μὲ παλληκαριὰ μεγάλη.

Κι' ὅποιος τότε εὐρεθῇ
Ἐμπροστὰ μου, καὶ σταθῇ,
Τὸν παλληκαρᾶ νὰ κἀνη
Στὴ στιγμὴ μὲ τὸ σπαθί
Θὰ κοπῇ ὡσὰν βεπάνι.

Τότε ὅποιον κι' ἂν εὐρῶ
Μ' ἓνα φύσημα ἴμορῶ
Εὐθύς κάτω νὰ τὸν ρίξω,
Καὶ λειοντάρι φοβερὸ
Ἐχω δύναμι νὰ πνίξω.

Καὶ εὐθύς ποῦ μὲ καλεῖ
Ἡ πατρίδα, σὰν πουλὶ
Στὰ τουφέκια μέσα τρέχω,
Φθάνει δίπλα μου πολὺ
Καὶ γλυκὸ κρασί νὰ ἔχω.

Ἄχ! καὶ πότε θὲ νάρθη
Ὁ καιρὸς ν' ἀρματωθῆ
Ἡ γλυκεῖα πατρίδα ὅλη,
Καὶ ζωσμένη τὸ σπαθί
Νάμπη μέσα εἰς τὴν Πόλι;

Ἄν ζῶ 'κείνο τὸν καιρὸ,
Μές' στῶν Τούρκων τὸ σωρὸ
Θὰ γυθῶ καὶ θὰ παλέψω,
Καὶ τὸν Τζάμικο χορὸ
Στὰ κορμιὰ των θὰ χορέψω.

Καὶ μὲ θάρρος καὶ καρδιά
Θὲ νὰ πάω μιὰ βραδυὰ
Νὰ εἰπῶ εἰς τὸν Σουλτάνο,
Ἡ τῆς Πόλις τὰ κλειδιά,
Ἡ κορμάτια δυὼ σὲ κάνω.

Θάνατε, νὰ σὲ χαρῶ,
Τὸ σπαθί σου τὸ σκληρὸ
Ἄς μὴν ἔλθῃ νὰ μὲ πάρῃ
Ὡς ἐκείνο τὸν καιρὸ...
Κάμε μου αὐτὴ τῆ χάρι.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΡΩΜΕΝΗΝ ΜΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ.

Ἐφθασε, ψυχὴ μου, πάλι
Ἡ τρελλὴ πρωτοχροσιά.
Κάθε νειὸς αὐτὴ τὴν ὥρα
Πέρνει καὶ χαρίζει δῶρα
Εἰς τὴν ἀκριβὴ τοῦ νειά.

Λαχταροῦσα ἓνα δῶρο
Νὰ σοῦ κάμω, Μαριγῶ,
Ἄλλὰ δὲν ἔχω παράδες . . .
Ἐέρεις πῶς στοὺς φουκαράδες
Εἶμαι πρῶτος καὶ ἐγώ.

Κάθε χρόνο μὲ ἐλπίδα
Ναναρίζομαι χρυσῇ . .
Μὰ ὁ χρόνος ἔγειά μ' ἀφίνει,
Φτώχεια πῶς πολλὴ μοῦ δίνει,
Καὶ μοῦ μένεις μόνη σύ.

Πέρσυ εἶχα κ' ἐφοροῦσα
Πανταλόνι ριγωτό,
Μὰ ἐφέτος ὁ καυμένος
Εἶμαι καταμπαλωμένος,
Καὶ δὲν ἔχω καὶ λεπτό.

Μὰ ἀγάπα με, ψυχὴ μου,
Καὶ θὰ ᾄῃς ἓνα καιρὸ,
Πῶς κ' ἐγὼ θὲ νὰ πλουτίσω . . .
Τότε δὰ θὰ σοῦ χαρίσω
Μποναμάδες μὲ σωρό.

Ἔλα τώρα νὰ σοῦ δώσω
Μποναμᾶ ἓνα φιλι
Ν' ἀνασάνη ἡ καρδιά μου . . .
Ἔλα, ἔλα ᾄῃ κοντά μου,
Ζηλεμένο μου πουλι.

Ἔλα καὶ ἐμεῖς σὲ τούτη
Τῇ μεγάλῃ ταραχῇ
Σὰν τοὺς ἄλλους νὰ χαροῦμε,
Καὶ γλυκὰ νὰ φιληθοῦμε,
Καὶ ἄς ἤμαστε πτωχοί.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ.

Ἄνδρες, ἄσχημοι καὶ ὠραῖοι,
Γέροντες, παιδιὰ καὶ νέοι,
Ὅσοι θέτε τὴν ὑγείᾳ σας,
Ῥετσινάτο πίνετε.

Καὶ σεῖς ὅλοι οἱ πατέρες,
Καὶ ἐσεῖς καλάϊς μητέραις
Μέρα νύχτα στὰ παιδιὰ σας
Τὸ κρασὶ νὰ δίνετε.

Τὸ κρασὶ τὸ ρετσίνατο
Κάνει τὸ παιδὶ ἀφράτο,
Καὶ τοῦ δίνει νοῦ καὶ γλῶσσα,
Καὶ μαθαίνει γράμματα.
Τὸ κρασὶ καλοκαρδίζει,
"Ὅλους τοὺς κουτοὺς φωτίζει,
Καὶ στὸν κόσμον κάνει τόσα
Ξακουσμένα θάμματα.

Θέλεις νὰ μὴν ἀρρωστήσης,
Καὶ πολὺ καιρὸ νὰ ζήσης
Δίχως πόνο, δίχως λύπη
Καὶ κακὸ στὸ σῶμά σου;..
"Ἐλα δίπλα στὸ βαρέλι,
"Ὅπου τὸ καλὸ σου θέλει,
Κ' ἡ ρετσίνα ἄς μὴ λείπη
"Ὡρα ἀπ' τὸ στόμα σου.

Τὸ κρασὶ χαρὰ μᾶς δίνει,
Κι' ὅποιος τακτικὰ τὸ πίνει,
Κοκκινίζει, ὠμορφαίνει,
Καὶ βαστᾷ τὸ χρῶμά του,

Περπατεῖ καλά καὶ τρέχει,
Ὅρεξι γιὰ ὅλα ἔχει,
Καὶ πολλὴ καταλαβαίνει
Δύναμι στὸ σῶμά του.

Ἄν ποτέ σου ἀρρωστήσης,
Μὴ θαρρῆς πῶς, ἂν ζητήσης
Χάπια, σκόνες καὶ κινίνα,
Θὰ γενῆς καλλίτερα . . .
Πάρε δίπλα τὸ μπουκάλι,
Καὶ καλὰ θὰ γίνῃς πάλι
Στὴ στιγμή μὲ τὴ βρεταίνα,
Ὅπως καὶ προτῆτερα.

Λοιπὸν ὅλοι σας ἐλάτε,
Καὶ γλυκὸ κρασί ρουφᾶτε
Μ' ὄληνε τὴν ὄρεξί σας,
Γιὰ νὰ δυναμώσετε.
Ἄν σ' αὐτὰ ποῦ συμβουλευῶ
Μὲ ἀκούσετε, πιστεύω
Πῶς ποτέ εἰς τὴν ζωὴ σας
Δὲν θὰ μετανοιώσετε.

ΚΡΑΣΙ.

Ἄχ! τί ὠραῖο
Τὸ ρετσίνατο!
Ἀνάθεμά το!
Πῶς τ' ἀγαπῶ!

Ἄμα τὸ πίνω
Ὅπου τὸ εὔρω,
Γιὰ ὄλα 'ξεύρω
Κάτι νὰ 'πῶ.

Ἡ εὐτυχίαις
Ὅλου τοῦ κόσμου
Εἶνε ἐμπρός μου
Σὰν τὸ ρουφῶ.

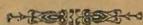
Αὐτὸ μὲ κάνει
Ἄνθρωπο ἄλλο,
Ἦρανό, μεγάλο
Μὲ νοῦ σοφό.

Τότε κανένα
Κακὸ δὲν ἔχω,
Πηδάω, τρέχω,
Στραβοπατῶ,
Μιλῶ μονάχος,
Κτυπῶ στὸν τοῖχο,
Καὶ ὅποιον τύχω
Τὸν χαιρετῶ.

Μὲ δυὸ δακάδες
Γλυκειᾶς ρετσίνας
Γίνομαι Σίνας
Καὶ βουλευτῆς,
Κόμης μὲ δόξαις,
Πλοῦτη μεγάλα,
Καὶ σ' ὄλα τ' ἄλλα
Καὶ ποιητής.

Ἐλάτε, φέρτε
Βαθυαῖς κανάταις
Κρασί γεμάταις,
Γιὰ νὰ χαρῶ.
Τῆ δίψα ποῦχω
Μ' αὐτὸ νὰ σβύσω
Καὶ νὰ ρουφήσω
Ὅσο ἔμπορῶ.

Ὅσο σὲ τοῦτο
Τὸν κόσμον μείνω,
Κρασί θὰ πίνω
Καὶ θὰ μεθῶ.
Κι' ἂν ἔλθ' ὁ Χάρος
Γιὰ νὰ μὲ πάρῃ,
Μές' στὸ πιθάρι
Θὲ νὰ χωθῶ.

113/107

Α.Π.Θ.

Τμήμα Δραχμής